

Zamanın Avuçlarına Teslim Etmedim

— kul mehmet · 24 Mayıs 2026

Zamanın Avuçlarına Teslim Etmedim

Bir gün, içimde kalan izleri alıp zamanın avuçlarına bırakmadım; aksine onları kendi ellerimde sakladım. Çünkü biliyordum ki zaman, her şeyi törpüleyen bir taş gibi, en keskin hatıraları bile aşındırır. Oysa ben, aşınmasını istemediğim bir parçayı içimde korumayı seçtim. Hatırlamak bazen bir yük gibi görünür; ama aslında insanı diri tutan şeydir. Bir şehrin eski sokaklarında yürürken taşların arasına sinmiş geçmişî görürsün. O taşlar, yıllar boyunca yağmura, rüzgâra, güneşe maruz kalır ama yine de bir hikâyeyi saklamaya devam eder. Ben de kendi içimde, seninle ilgili olan her şeyi böyle sakladım: aşınsa da kaybolmayan, sessiz ama dirençli bir iz gibi.

Zamanın elleri, çoğu şeyi alıp götürür. İnsanlar, yüzler, sesler... Ama bazı şeyler vardır ki, ne kadar uzaklaşırsan uzaklaş, içinden sökülüp atılamaz. Bir melodinin ilk notası gibi, duyulduğu anda bütün şarkıyı hatırlatır. Seninle ilgili olan her şey de böyle: küçük bir çağrışım, bütün bir geçmişî yeniden canlandırıyor. İnsanın kalbi, bir arşivdir aslında. İçinde sakladığı belgeler ne kadar eski olursa olsun, bir gün yeniden açıldığında taze bir nefes gibi karşısına çıkar. Ben de seni, unutulmuş bir dosya gibi değil; her an açılmaya hazır bir sayfa gibi taşıdım. Ve belki de en insanca olan şey şuydu: unutmak yerine hatırlamayı seçmek. Çünkü hatırlamak, bir bağ kurmaktır. O bağ, artık görünür olmasa da içten içe varlığını sürdürür. Bir ağacın kökleri gibi, toprağın altında görünmez ama yaşamı ayakta tutar. Seninle ilgili olan her şey, benim için böyle bir kök oldu. Zamanın avuçlarına teslim etmedim; çünkü biliyordum ki zaman, bazen en değerli şeyleri hoyratça tüketir. Ben ise onları kendi içimde sakladım, kendi hafızamın en güvenli yerinde.

Zaman, çoğu insana bir teselli gibi görünür: "Geçer, unutursun, alışırın." Oysa bazı şeyler geçmez, unutulmaz, alışılmaz. Çünkü insan, hatırlamakla yaşar. Hatırlamak, bir yük değil; bir bağıdır. O bağ, görünmez ama güçlüdür. Bir köprünün altındaki gizli kemerler gibi, gözle görülmez ama bütün yapıyı ayakta tutar. İnsanın iç dünyası, bir şehir gibidir. Sokaklarında dolaşırken bazen eski bir kapının önünde

durursun; paslıdır, yıpranmıştır ama hâlâ oradadır. İşte seninle ilgili olan her şey de böyle: yıpransa da, paslansa da, hâlâ orada. Ve ben o kapıyı her gördüğümde, içimde bir yankı uyanır. Unutmak, çoğu zaman bir kaçış gibi sunulur. Ama unutmak, aslında insanın kendinden kaçmasıdır. Çünkü hatırladıklarımız, kim olduğumuzu belirler. Ben, kendimden kaçmak istemedim. O yüzden seni, zamanın ellerine bırakmadım. Seninle ilgili olan her şeyi, kendi içimde sakladım. Çünkü insan, gerçekten sevdiğini zamanın ellerine bırakmaz; kendi kalbinin derinliklerinde saklar, vesselam.

Mehmet Aluç